

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Prokopem v hlavním líčení konaném dne 20. prosince 2022

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obviněného], narozen [datum] v [obec], dělník, trvale bytem [adresa obviněného],

je vinen, že

dne 7. 8. 2022 v 19.53 hodin v katastrálním území obce Tábor, pod vlivem alkoholu, v jedoucím vlaku, krátce před příjezdem vlaku do stanice Tábor, když stál v chodbičce u otevřených oken uprostřed hloučku (více než 3) dalších fanoušků fotbalového klubu AC Sparta Praha, kteří zpívali a skandovali různá hesla proti ostatním fotbalovým klubům, hlasitě vykřikl, „Sieg Heil!“, přičemž vztyčil nataženou pravou ruku v pozdravu užívaném německými nacisty i současnými neonacisty, čili tzv. hajloval, čímž dával najevo svůj souhlas s nacismem a neonacismem, z jejichž antidemokratické a nenávistné ideologie vycházejí i současná neonacistická hnutí,

tedy

veřejně projevoval sympatie k hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka a hlásá rasovou, etnickou a národnostní zášť,

čímž spáchal

přečin projev sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 404 trestního zákoníku za užití § 58 odst. 1, 2 trestního zákoníku a § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 50 denních sazeb po 340 Kč, tedy v celkové výši 17 000 Kč (sedmnáct tisíc korun českých).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 1 700 Kč (jeden tisíc sedm set korun českých) měsíčně, počínaje 25. dnem měsíce následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [celé jméno obviněného]. Tento dobrovolně a bez nátlaku prohlásil, že je vinen jednáním, popsaným v návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství Tábor sp. zn. ZK 240/2022 a souhlasil s popisem skutku a právní kvalifikací, čímž splnil všechny požadavky pro aplikaci § 206c trestního řádu. V souladu s odstavcem 3 a 6 tohoto ustanovení soud za souhlasu státní zástupkyně prohlášení viny obžalovaného přijal a dále neprováděl v tomto směru dokazování.

II. Výrok o trestu

3. Trest soud ukládal, berouce v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 38 a § 39 trestního zákoníku, jakož i existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku. Obžalovaný [celé jméno obviněného] prohlásil vinu a splnil tedy jednak jedno ze základních kritérií pro stanovení druhu a výměry trestu podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku, současně mu svědčí polehčující okolnost podle § 41 písm. l) a m) trestního zákoníku, tedy doznání a napomáhání při objasnění své trestné činnosti. Obžalovanému svědčí naprostá osobní bezúhonnost (§ 41 písm. p) trestního zákoníku), dosud nebyl nikdy trestně ani přestupkově projednáván. Spáchal trestný čin ve věku blízkém věku mladistvých (§ 41 písm. p) trestního zákoníku). Především však spáchal trestný čin způsobem a za okolností, které významně snižují společenskou nebezpečnost jeho jednání.

4. Obžaloba v závěrečné řeči hovoří o společenské škodlivosti jednání obžalovaného v souvislosti s nutností při ukládání trestu zohlednit spodní hranici trestní sazby, jenž činí 6. měsíců až 3. léta. Soud naopak z důvodů, uvedených níže, nepovažuje jednání obžalovaného za nijak výrazně společensky škodlivý. Přijal prohlášení viny obžalovaného a uznal jej vinným proto, že nelze pochybovat o tom, že hitlerovský nacismus, k jehož propagaci nacistické gesto a pozdrav, „sláva vítězství“ směřuje, historicky byl hnutím směřujícím k potlačení práv a svobod člověka. Pokud však skutková podstata § 404 užívá přítomného času, tzn. hovoří o hnutí, které prokazatelně (nyní) směřuje k potlačení atp., pak je nutno si uvědomit, že tradiční hitlerovský neonacismus odkazující na ideologii tzv. Třetí říše jako hnutí v současné době prakticky neexistuje. Představuje nebezpeční pro lidská a občanská práva pouze v symbolické rovině, nikoli fakticky, neboť – jak dokládají i listinné důkazy – jeho někdejší stoupenci spolehlivě přešli do řad hnutí, vlivových uskupení či dokonce politických stran, které tentýž cíl sledují zcela jinými prostředky a představují naopak pro existenci suverénního, liberálního, demokratického a právního státu naprosto akutní nebezpečí.

5. Soud právě proto provedl jako přílohu č. 1) spisové materie rozsáhlé listinné důkazy, jen velmi částečně mapující cíle současné, podle řady politologických kritérií čistě nacistické velmoci, tedy Ruské federace a jejího představitele Vladimíra Putina. Pro současný ruský režim jsou vlastní v podstatě všechna teoretická kritéria nacismu, např. politická diktatura, silně antiliberální státní ideologie kontaminovaná mj. mýtem historického předurčení k nápravě dekadentní liberální západní společnosti mocenskými silami, cílená indoktrinace společnosti nacionalismem, propagací

a vedením útočné války proti suverénním zemím atp. Na mocenské cíle Ruska, zahrnující snahu o přímé, a především nepřímé znovu ovládnutí zemí bývalého Sovětského svazu, přímo navazují aktivity českých extremistů, populistů a dezinformátorů, jednotlivců i jejich volných uskupení. Působení dezinformačních kanálů buď napojených přímo na kremelský režim, nebo jeho rozvratné cíle z různých, často i jen finančních, realizující. Signifikantní je, že jde o aktivity mj. osob pocházejících z byvších českých neonacistických skupin. Od nichž se ovšem nyní fakticky distancují i v návaznosti na fakt, že právě kremelská propaganda maskuje útočnou válku jako boj údajný proti ukrajinskému/evropskému nacismu.

6. Tuto společenskou a politickou realitu se soud pokusil ilustrovat provedenými listinami, obsahujícími stanoviska premiéra, ředitele BIS či náčelníka Vojenské policie, zjištění žurnalistů i občanskoprávních aktivistů. Poukazují na skutečné – byť velmi heterogenní – hnutí, směřující k potlačení práv a svobod člověka, konkrétně všech práv občanských a politických, tak, jako již je tomu na území Ruské federace a jí ovládaných států, např. Běloruska. Zcela zřejmým cílem těchto aktivit je – za současného vlastního profitu – s užitím dopadů ekonomické krize a války jako takové rozvrátit společenský konsensus, destabilizovat politickou situaci. Samozřejmě zprerhat politické svazky s mezinárodními uskupeními, chránícími bezpečnost a suverenitu země (viz permanentní úsilí o vystoupení České republiky z NATO a EU). Následně by v případě úspěchu, v modelu, který sledujeme v přímém přenosu v některých sousedních zemích – likvidace nezávislých médií, nezávislé justice, jakož i politické soutěže jako takové – mohlo dojít k nastolení autoritářského režimu, kolaborujícího s Ruskou federací. Je signifikantní, že tato uskupení a jednotlivci hlásají (přesněji řečeno šíří pomocí dezinformačních médií a lživých příspěvků na sociálních sítích) také národnostní zášť. Směřující ovšem nyní proti národům, které se putinovskému totalitarismu postavily, v aktuální situaci zášť vůči Ukrajincům, ale též stredoevropským národům, které obraně Ukrajiny pomáhají. Tato uskupení podporují útočnou válku, kterou ruský režim nepokrytě definuje jako válku proti Evropě, USA a NATO. Není nejmenších pochyb, že tyto vlivové a politické skupiny v případě úspěchu prostřednictvím politických, mocenských nástrojů bezprostředně atakují lidská práva a politické svobody obyvatel České republiky, ve smyslu § 404 trestního zákoníku, jako se tomu již stalo v některých zemích střední a východní Evropy. Je proto smutnou realitou, že policie při aplikaci ustanovení § 404 trestního zákoníku mechanicky reaguje pouze na vnější projevy hitlerovského nacismu Třetí říše na různých shromážděních, tedy hnutí, které již v dnešní společnosti téměř neexistuje. Je otázkou, zda demokracii a liberální právní stát bezprostředně ohrožující extremistické skupiny a jejich projevy v současné době nenaplnňují uvedenou skutkovou podstatu mnohem závažnějším způsobem.

7. V kontrastu s tím, způsob provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl spáchán projednávaný čin obžalovaného [celé jméno obviněného] hovoří o nezbytnosti ukládání trestu nejen výchovného, ale i svou výměrou pregnantně adekvátního projednávanému jednání. Opilý osmnáctiletý příznivec AC Sparta Praha, který bez jakéhokoli kontextu s faktickou propagací existujícího hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku, na chodbičce vlaku v rámci skandování pochybných hesel fotbalových, „fanoušků“ vztyčil pravicí a vykřikl jednou hlasitě nacistické heslo, již s ohledem na ustálenou soudní praxi nepochybně naplnil skutkovou podstatu žalovaného trestného činu. Ovšem ve světle výše řečeného tak učinil způsobem a s negativním společenským dopadem neporovnatelně nižším, nežli tak běžně činí v současné době skutečně nebezpečná a fakticky neonacistická, hnutí.

8. Soud tedy ve smyslu § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku zohlednil povahu a závažnost projednávaného trestného činu. Formální znaky trestného činu obžalovaným nepochybně naplněny byly, ale společenská škodlivost jednání obžalovaného je minimální. Šlo spíše – již z úcty k obětem nacismu – o hanebný, trapný počin, historicky, „neslušné gesto,“ nikoli o jednání, způsobilé vážně propagovat aktivity kompetentní ohrozit jakkoli práva a svobody obyvatel České republiky. Soud právě ve snaze jasně definovat adekvátní a na společenskou realitu reagující interpretaci ustanovení § 404 trestního zákoníku a v respektu ke kritériím, stanoveným § 38 a § 39

trestního zákoníku, jakož i § 58 odst. 1, 2 trestního zákoníku, ukládal obžalovanému trest pod dolní hranici trestní sazby. Zásada přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 trestního zákoníku), vyžaduje ukládat v přepočtu nižší trest, nežli 6 měsíců odnětí svobody, jak navrhovala obžaloba, neboť takový trest by byl projednávanému jednání zcela neadekvátní. Soud užil ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku jak vzhledem k okolnostem případu, tak i vzhledem k poměrům pachatele, odkázal i na odst. 2 předmětného ustanovení, tedy prohlášení vinu. Peněžitý trest v počtu 50. denních sazeb po 340 Kč, tedy v celkové výši 17 000 Kč (cca polovina měsíčního příjmu obžalovaného), se soudou jeví jako zcela adekvátní a spravedlivý.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve t řech vyhotoveních.

Tábor 20. prosince 2022

Mgr. Martin Prokop
předseda soudu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. ledna 2023.